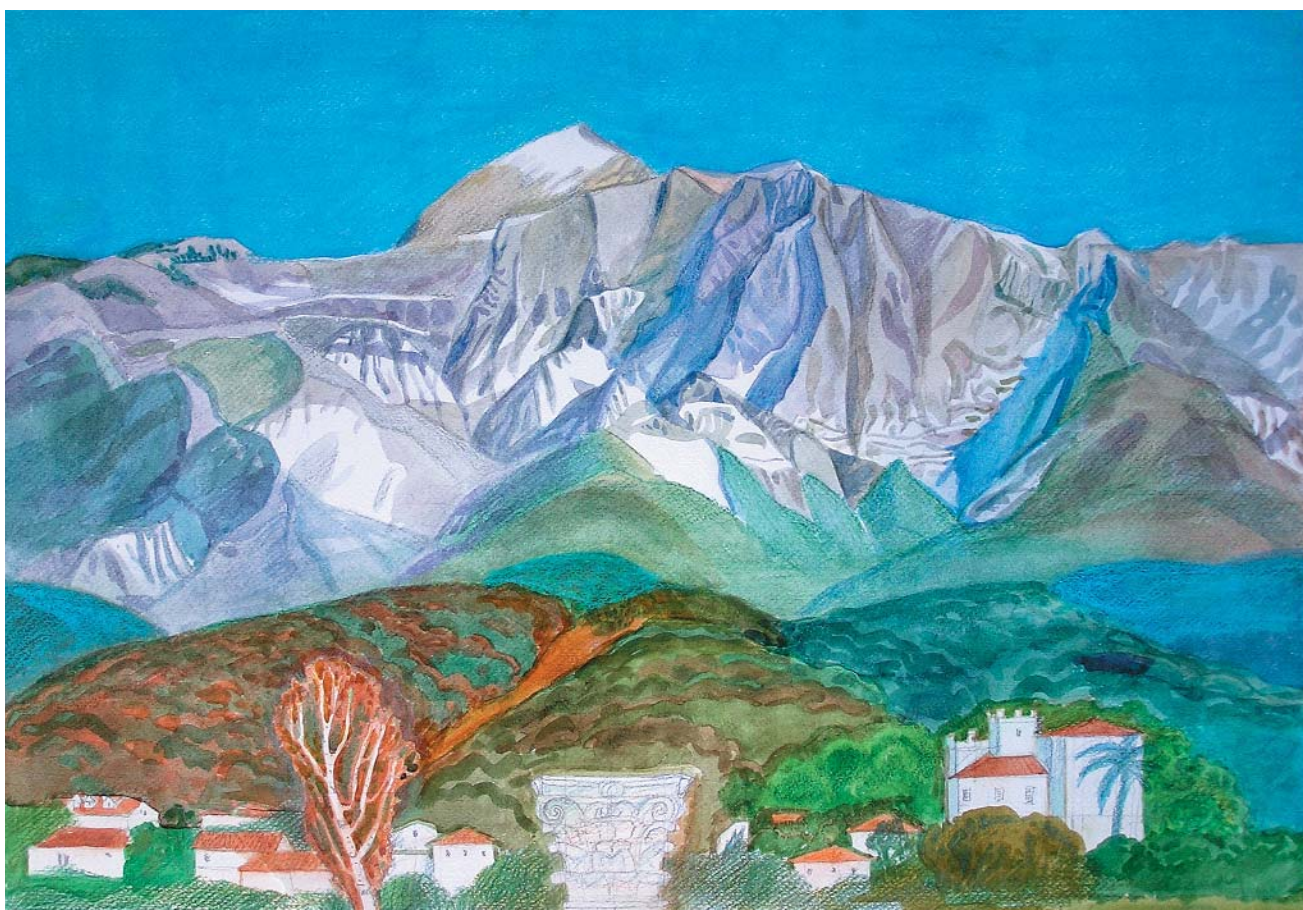
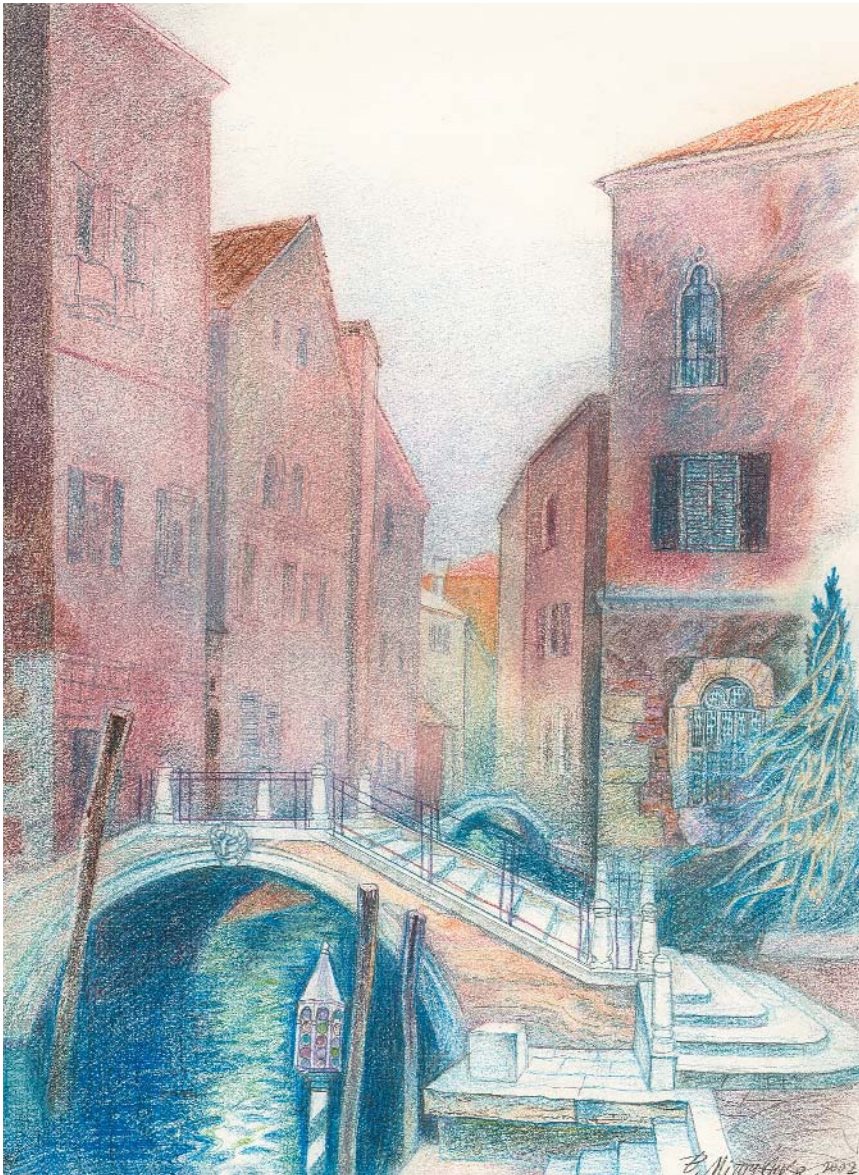

Держава-скеля. Сан-Маріно.
2002 р. Акварель

Каррара.
2002 р. Акварель, пастель

Різдво у Венеції.
2002 р.
Папір,
кольоровий
олівець, пастель

Флоренція.
2002 р.
Акварель

Італія...

Через анфіладу залів, внутрішні дворики, через єгипетські, етруські, грецькі, римські зали йдемо до внутрішніх папських покоїв Ватикану. Проходимо кубоподібні невеликі кімнати, стіни яких укриті розписами, а стелі — ліпленням. І в кожному залі є покажчик зі стрілкою — «Сикстинська капела». Цей покажчик спонукає швидко йти вперед: я ледь не проскочив станси Рафаеля... І ось, спустившись якимись напівтемним сходами через невеликі, зовсім непоказні двері, я входжу до залу, що разів у десять більший за попередні. Дивлюся нагору — стеля Сикстинської капели. Доходжу до середини залу, озираюся й одразу згадую чорно-білу репродукцію з побаченого в Остапівці альбому «Титани Відродження» з невеликими дверима внизу праворуч. Саме через ці двері я ввійшов до зали. Відтак повільно поринаю в стихію руху, в космічний кругообіг тіл. Фреску «Страшний суд» Мікеланджело не можна порівняти з жодним іншим твором мистецтва. Таке потужне враження можуть справляти лише грандіозні явища природи: гірський хребет в Альпах, бурхливий водоспад, нічна гроза, шторм на морі...

Унизу безшумно хвилювалася юрба. Безліч пар різних національностей напружено вслухувалися в тексти пояснень, що лунали в навушниках. Здавалося, це були не просто слова, які пояснюють біблійні сюжети, а розповідь про вищий сенс буття. І уявилася мені Сикстинська капела Ноевим ковчегом XXI століття.

У Римі третій день дощить. За тринадцять днів по-неться третє тисячоліття...